

Arrest

nr. 109 923 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 5 april 2013, aan verzoeksters ter kennis gebracht op 18 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2011 dienden verzoeksters een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 31 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoeksters een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 86 670 van 31 augustus 2012 van de Raad werd het beroep van verzoeksters verworpen.

Op 18 september 2012 werd ten aanzien van verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Tegen deze beslissing dienden verzoeksters een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 95 465 van 21 januari 2013 van de Raad werd het beroep van verzoeksters verworpen.

Op 20 oktober 2012 dienden verzoeksters een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 5 april 2013 werd ten aanzien van verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: op 05/09/2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen.

In toepassing van artikel 74/14, § 3 van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, aan haar betekend op 21.09.2012.

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, aan haar betekend op 21.09.2012”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. Hierbij wijst verweerder op zijn gebonden bevoegdheid.

In casu wordt niet betwist dat verweerder niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer het bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Evenwel kan niet worden ontkend dat verzoeksters wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervinden, zodat een vernietiging ervan aan verzoeksters een tastbaar voordeel verschaft.

De bestreden beslissingen betreffen één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (*cf.* RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dienen de bestreden beslissingen derhalve in hun geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

De exceptie dient derhalve verworpen te worden.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 74/11, § 1 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeksters betwisten dat de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd. Zij verwijzen naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stellen dat er niet gemotiveerd wordt omtrent de gestelde termijn van drie jaar. Zij menen dat de motivering van de bestreden beslissingen stereotiep zijn en dat niet blijkt dat er een individueel onderzoek werd gevoerd omtrent het opleggen van de maximale toegelaten termijn van drie jaar en dit terwijl de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en zichzelf kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Verzoeksters stellen dat de beslissingen geen rekening hebben

gehouden met humanitaire redenen, met name de bijzondere situatie van het gezin, de niet betwiste slechte gezondheidstoestand van het gehandicapte kind dat wel tijdelijk over een wettig verblijf beschikt en dat volledig afhankelijk is van zijn moeder en zuster (*in casu* verzoeksters) voor zijn dagelijkse behoeften. Verzoeksters benadrukken dat verweerder op de hoogte is van deze situatie en dat dit ook werd bevestigd in de aanvraag om machtiging tot verblijf dat door hen werd ingediend. Verder stippen verzoeksters aan dat de verwijdering met een inreisverbod van drie jaar onmiddellijk de scheiding van de familiecel tot gevolg heeft, met de verergerde omstandigheid dat een mentaal en fysiek zwaar gehandicapte zoon volledig alleen achtergelaten wordt, daar waar de bijstand van de verwijderde personen van vitaal belang is om hem in leven te houden. Verzoeksters ontwaren hierin een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM evenals van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoeksters stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, beogen zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit het voormelde artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet volgt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding inzake artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kregen opgelegd. De motieven voor dit aspect van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

“niet aan de terugkeerverplichting voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, aan haar betekend op 21.09.2012.”

Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (*cf.* RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001).

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. Zoals verzoeksters terecht aangeven, was verweerder nochtans op de hoogte van het feit dat hun zwaar gehandicapte zoon/broer bij hen inwoont en dat zij instaan voor zijn dagelijkse verzorging, alsook dat het gehandicapt kind op heden over een verblijfsrecht in België beschikt ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

De Raad merkt op dat verweerder in de nota met opmerkingen alsnog tracht aan te tonen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens dat er geen sprake is van een ongeoorloofde inmenging in dit recht of van een schending van een op België rustende positieve verplichting. Evenwel kan verweerder niet trachten het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing thans recht te zetten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, dienen de bestreden beslissingen in hun geheel te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 5 april 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU